

ת"פ 23995/07/14 - משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נגד נדיה אלעביד

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 23995-07-14 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' אלעביד
בפני כבוד השופטת רבקה גלט

בעניין: משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה
ע"י ב"כ עו"ד דואק
נגד
נדיה אלעביד
הנאשמת
ע"י ב"כ עו"ד בר עוז

הכרעת דין

נגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירת גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק).

העבירה בוצעה במקום עבודתה של הנאשמת, כקופאית בסופרמרקט, כלפי לקוחה (להלן: המתלוננת).

על פי לשון כתב האישום, ביום 18.4.13, בסמוך לשעה 11:47 ערכה המתלוננת קניות בסופר, וניגשה לקופה לביצוע תשלום. בנסיבות אלה ערכה הנאשמת חשבון עבור קניות המתלוננת בשווי ₪ 261. המתלוננת מסרה לידי הנאשמת 2 שטרות של 200 ₪ כל אחד שהיו מגולגלים, הנאשמת ספרה את הכסף ודרשה 70 ש"ח נוספים. המתלוננת מסרה לידי הנאשמת 70 ש"ח נוספים, הנאשמת החזירה למתלוננת 10 אגורות, והמתלוננת יצאה מהחנות. מיד ובסמוך, עת ערך תאאר אבו סרייה, עובד אחר בחנות (להלן: תאאר) חשבון בקופת הנאשמת, מסרה הנאשמת לידיו שטר של 200 ₪ השייך למתלוננת וביקשה ממנו לשמור עליו בעבורה, עד סוף יום העבודה.

הנאשמת כפרה באישום וטענה כי המתלוננת לא מסרה לה 2 שטרות של 200 ₪, והיא לא מסרה שטר כסף לתאאר. לטענתה, מקורו של האישום בעניין שבינה לבין תאאר שהפליל אותה במעשה שלא ביצעה.

דין והכרעה

כאמור, הנאשמת כפרה באישום מכל וכל, וטענה כי המדובר בעלילה פרי יזמתו של העד תאאר. בסיכומיה, טענה נגד מהימנות ראיות התביעה, והעלתה את האפשרות שהמתלוננת טעתה בחשבון.

לאחר ששמעתי את העדויות ועיינתי בראיות, אני סבורה כי האישום הוכח מעבר לכל ספק סביר, ואין בידי לקבל את

טענות הנאשמת.

אלה נימוקי:

א. ראיות התביעה מבוססות על עדויותיהם של המתלוננת, תאאר והקב"ט. עדויות אלה מתיישבות היטב זו עם זו, ומפלילות את הנאשמת, כפי שיובהר להלן. בנוסף, הוגש סרטון מצלמות האבטחה, בו מתועדים שלבים שונים של האירוע, באופן המתיישב היטב עם ראיות התביעה ובסתירה גמורה לגרסת הנאשמת.

ב. המתלוננת שהיא קשישה כבת 83 בעת עדותה, סיפרה באופן קולח ומהימן כי שילמה לנאשמת בשני שטרות של 200 ₪, וכן הוסיפה סכום נוסף כשנתבקשה לכך, כל זאת בשעה שסכום הקנייה שלה על פי החשבונית ת/1, היה 261 ₪ בלבד. לפי עדותה קיבלה עודף של "גרושים" בלבד, ועזבה את החנות, אך בדרך התעוררה מודעותה לכך שלא קיבלה את כל העודף המגיע לה, לכן שבה מיד לחנות, ודיווחה לקב"ט. לאחר בדיקה, הקב"ט השיב לידיה 200 ₪, בו ביום.

ייתכן שהמתלוננת לא דייקה בנוגע לסכום המדויק שהיה בארנקה בבואה לשלם בקופה, אך היא עמדה על דעתה כי שילמה בשני שטרות של 200 ₪, ועוד סכום נוסף, ולא קיבלה עודף כנדרש.

עדות המתלוננת מגובה היטב בסרטון ת/2 שצולם ממצלמה הממוקמת גבוה, ומכוונת אל קופת הנאשמת. בסרטון נראית המתלוננת כשהיא מוסרת לנאשמת שני שטרות של 200 ₪, הניתנים לזיהוי ברור על פי צבעם האדום (שניה 0.14). המתלוננת נראית כשהיא מוסיפה מספר מטבעות מתוך ארנקה, וכן מוסרת סכום נוסף בשטרות, שאת ערכם לא ניתן לזהות (דקה 01.01). מיד לאחר מכן, נראית הנאשמת מחזירה עודף במספר מועט של מטבעות.

העובדה שהמתלוננת אמנם שילמה לנאשמת בשני שטרות של 200 ₪, סותרת באופן חד את גרסת הנאשמת שהכחישה כי קיבלה שני שטרות כאלה. במצב זה, אני סבורה כי אין משקל של ממש לאפשרות שהמתלוננת טעתה בחישוביה בעניין הסכום המדויק שהביאה עמה, שהרי הוכח בבירור ששילמה לכל הפחות 400 ₪, בתוספת שטר נוסף (היינו: לכל הפחות 20 ₪, ולגרסתה 70 ₪ - בשטרות), בעוד הקנייה היא בסך 261 ₪ בלבד.

כעולה מעדות המתלוננת ומן הסרטון, ברור הוא כי הנאשמת לא השיבה עודף בסכום הנדרש.

ג. תאאר, עובד החנות, מחזק את עדות המתלוננת. לפי עדותו, ביום האירוע ניגש לקופת הנאשמת כדי לקנות חטיף לעצמו, ואז מסרה לו הנאשמת שטר של 200 ₪ וביקשה שישמור עבורה עד סוף היום.

עדות זו, מגובה בסרטון שצולם מאותה מצלמה, בו נראה תאאר כשהוא מגיע לקופת הנאשמת ורוכש חטיף. במהלך הרכישה, הוא מחזיק בידו אריזה של תבנית אלומיניום חד פעמית, באורך 30 ס"מ לערך. תאאר נראה משלם במטבעות, ולאחר מכן, בעת קבלת העודף, הוא מעמיד את התבנית כמעין מחסום בינו לבין הנאשמת, ומסתיר באופן חלקי את ידו. למרות ההסתרה, ניתן להבחין בבירור כי ביחד עם העודף, נמסר לו שטר בגוון אדום, שנשמט על המסוע, והוא מרים אותו במהירות, ומסתלק (דקה 01.03). שטר זה כמובן לא היה יכול להיות העודף המגיע לו, היות שהן לפי הסרטון והן לפי עדותו, רכש חטיף בשווי 3 ₪, ושילם עבורו במטבעות.

בעת עדותו של תאאר הוצג בפניו הסרטון והוא הצביע על הרגע שבו הוא נראה נוטל את השטר שהעבירה לידי

הנאשמת (עמ' 30).

העובדה שתאאר קיבל מידי הנאשמת שטר שנחזה כשטר של 200 ₪ מחזקת את עדותו במידה רבה, ופוגמת עוד בגרסת הנאשמת ששללה מכל וכל את הטענה שנתנה לו שטר כסף.

ד. תאאר העיד כי לא מצא את הנאשמת בסוף היום, לכן נותר השטר בידיו עד יום המחרת, אז קרא לו הקב"ט נחום, הציג בפניו את הסרטון, ודרש הסבר. לפי עדותו, אישר בפני הקב"ט שקיבל את השטר מידי הנאשמת ומסר אותו לידי הקב"ט. בנוסף, חתם על תצהיר בו הוא מאשר את אשר אירע.

חיזוק לעדות זו מצוי הן בעדות הקב"ט, המוסר תיאור זהה של ההתרחשות, והן בסרטון נוסף, שצולם במצלמת אבטחה הממוקמת בחדר הקב"ט. בסרטון נראים תאאר והקב"ט משוחחים ארוכות, כשהקב"ט עורך מסמך. במהלך השיחה תאאר נראה מוסר שטר אדמדם לידי הקב"ט.

גם התצהיר שערך הקב"ט ונחתם על ידי תאאר, הוגש כראיה ת/3, ותכנו מתיישב היטב עם יתר הראיות.

ה. הנאשמת טענה כי עדות תאאר אינה מהימנה, שכן הוא העליל עליה בשל מריבה שהיתה לה עמו. ואולם, טענה זו לא הוכחה בשום דרך, והנאשמת אף סירבה לפרט על כך בעדותה.

ראוי להזכיר כי גרסת הנאשמת באשר ליחסיה עם תאאר היתה הפכפכה. בחקירתה במשטרה טענה בתחילה כי תאאר ניגש אליה לקופה והיתה ביניהם שיחת חולין. כשנתבקשה לפרט, השיבה שאינה זוכרת, וציינה שהוא שאל מה שלומה (ש' 31), מה שמעיד לכאורה על יחסים תקינים. בנוסף, אמרה בהודעה כי ההיכרות ביניהם החלה רק חודש לפני כן. ואולם, לאחר שהוטחו בה החשדות והסרטונים, העלתה לפתע את הטענה שהיתה ביניהם מריבה והוא רוצה לסבך אותה (ש' 107), אך לא פירטה. לאחר מכן, ניתנה לנאשמת הזדמנות נוספת לשכנע בצדקתה, בעימות עם תאאר ת/4, אך גם שם העדיפה להיות לקונית, ולא מסרה כל הסבר לטענותיה כלפיו. בעדותה בפניי, מסרה כי היו ביניהם מספר מריבות, שחלקן היו בעניין "פרטי", ואחת מהן היתה בנוגע לדברים שאמר תאאר אודותיה לעובדת אחרת, אך שוב לא פירטה. חוסר הנכונות לפרט את טיב יחסיה עם תאאר, למרות הידיעה שעדותו מפלילה אותה, מעוררת תמיהה כלפי הנאשמת, ומותירה את הרושם שהמדובר בהפרחת טענה בעלמא.

תאאר מצדו הכחיש את טענות הנאשמת כלפיו, והעיד כי יחסיהם היו יחסי היכרות מהעבודה והיו תקינים לחלוטין. במצב זה, לא ניתן לקבל את גרסת הנאשמת.

מעבר לצורך, אציין כי לדעתי גם אם היו חיכוכים בין השניים, הרי נדרש היה מניע רציני וחמור כדי לגרום לתאאר להפליל את הנאשמת על לא עוול בכפה, וניתן היה לצפות שהנאשמת תפרט יותר, אם היה לטענה שכזו יסוד. באין ראיה לסכסוך עמוק שכזה, בלתי מתקבל על הדעת כי לשם העללת שוא, היה תאאר מוכן להקריב סכום נכבד של 200 ₪, אותו מסר לקב"ט.

ו. הנאשמת טענה כי עדות הקב"ט לא היתה אמינה, שכן עלה ממנה כי בוצעה עריכה בסרטונים, ובנוסף, הקב"ט לא דיין בתיאור שיחת הברור עם תאאר, שבה נכח אדם נוסף, לפי הסרטון. אינני מקבלת את הטענות.

בעניין שיחת הבירור- גם אם הקב"ט לא זכר לומר מי היו הנוכחים בחדר בכל רגע נתון, הרי תיאורו תואם את ההתרחשויות כולה. לא נראה שהיה לקב"ט מניע כלשהו לטשטש נוכחותו של האדם הנוסף, שכן המדובר במי שסייע בבירור המקרה, כמתועד היטב בסרטון. על פי העדויות, האדם הנוסף הוא חמזה סבאח שסייע בתרגום התצהיר לתאאר, כך על פי הודעתו שהוגשה בהסכמה ת/7. בכל מקרה, גם אם הקב"ט לא דיין בנקודה זו, הדבר חסר משקל לחלוטין, ואין בו כדי להשפיע על הראיות המפלילות, וביניהן עדות תאאר עצמו.

בעניין עריכת הסרטונים- הקב"ט הבהיר היטב כי לא ביצע עריכה אלא הורדה של הסרטונים ממערכת המצלמות, לדיסק, לצורך העברה למשטרה. לדבריו, במהלך ההורדה, ייתכן שהשתנתה מהירות הסרטון. לדעתי, לא ניתן לפרש עדות זו, כאילו בוצעה עריכה בסרטון. מצפייה מעמיקה אני למדה כי לא בוצעה שום עריכה בתוך כל אחד מן הקטעים, וכל אחד מהם מתאר התרחשויות רציפה (י. קדמי, **על הראיות**, חלק ג', עמ' 1306-1308). כך, הרגע בו נטלה הנאשמת שני שטרות מידי המתלוננת, ואי השבת עודף כנדרש, מוסרט ברציפות, ואף מסירת השטר מידי הנאשמת לתאאר, מוסרט ברציפות. כידוע, הלכה היא כי כל עוד לא הוכח באופן אמפירי שבוצעה עריכה בסרט, אין לפסול קבילותו ומשקלו (רע"פ 2244/06 בדר נ' מד"י (15.8.06) ובעניינינו, לא הוכח הדבר, כך שיש לקבוע כי לא נפל כל פגם בסרטונים. בנוסף, אמינות הסרטונים נלמדת מהתאמתם לעדויות שנשמעו.

ז. למול ראיות התביעה, גרסת הנאשמת היתה רצופה קשיים, שחלקם מניתי לעיל. בנוסף עליהם, יש להזכיר כי בניגוד לטענתה כאילו היא זו שקראה לקב"ט לשם בדיקת הקופה (כששבה המתלוננת לחנות), העיד הקב"ט כי המתלוננת היא שפנתה אליו, ולכן ניגש לקופה.

למעשה, הנאשמת לא סיפקה הסבר כלשהו לתוכן המתועד בסרטונים, למעט הכחשה לקונית. כשנשאלה האם ייתכן שכולם משקרים נגדה, השיבה שתאאר שקרן, והקב"ט אמר למתלוננת שתגיד שלקחו לה כסף (עמ' 38 ש' 23), אך אמירות אלה הן בעלמא, ללא כל שורש בראיות.

ח. לא ניתן להתעלם מהתנהלות הנאשמת לאחר שנתגלתה הגניבה. הנאשמת עזבה את החנות, ולא שבה למקום העבודה. התנהגותה מצביעה לדעתי על תודעת אשמה.

סוף דבר

האישום הוכח מעבר לכל ספק סביר.

אני מרשיעה את הנאשמת בעבירת גניבה.

ניתנה היום, י' שבט תשע"ז, 06 פברואר 2017, במעמד הצדדים